

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07.02.2013r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSR Beata Wolańska - Graf

Protokolant – Joanna Szabat

po rozpoznaniu w dniu 07.02.2013r. w Lubaniu

sprawy z powództwa **Z. S.**

przeciwko D. H.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej D. H. na rzecz powoda Z. S. kwotę 2.086,05 zł, (dwa tysiące osiemdziesiąt sześć złotych i 05/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 01.05.2012r. do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanej D. H. na rzecz powoda Z. S. kwotę 3.385 zł tytułem opłaty sądowej, w tym kwotę 1.816 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadnienie.

Powód Z. S. , reprezentowany początkowo przez adwokata J. K. , a następnie przez adwokat A. P. , wniósł o zasądzenie od pozwanej D. H. kwoty 2.383,60 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 18 % od dnia 01.05.2012r. do dnia zapłaty . W uzasadnieniu pozwu podał ,że zawarł z pozwaną ustną umowę pożyczki 500 euro i kwotę tą przelał na jej konto ze swojego konta bankowego w Niemczech . Strony umówiły się , że pożyczka zostanie spłacona do dnia 30 .04.2012r. po powiększeniu jej o 18 % . Pozwana nie spłaciła pożyczki . Odmówiła jej spłaty wskazując na szereg nieprawdziwych okoliczności . Powód podniósł ,że ponieważ na stałe mieszka w Niemczech musiał ponieść koszty związane z przyjazdem do Polski ,noclegiem w Polsce, tłumaczeniem i przygotowaniem dokumentów do sprawy . Na ostatniej rozprawie powód złożył pisma zawierające wyliczenie poniesionych kosztów (k. 83) i wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania w łącznej kwocie 5322,32 zł .

Pozwana D. H. wniosła o oddalenie powództwa w całości . Zarzuciła , że umowa ta nie został sporządzona na piśmie . Nadto ,że to konkubent pozwanej -S. W. (1), w tajemnicy przed nią zwrócił się do powoda o pomoc finansową. Ponieważ S.W. nie miał rachunku bankowego kwota ta został przelana na konto powódki . Pozwana uważa ,że była to przyjacielska przysługa , gdyż powód mówił jej ,że jest jej dozgonnie wdzięczny , za to ,że poznała go z „kobietą jego życia”. Dodatkowo pozwana podniosła , że powód mieszkał u niej przez kilka tygodni w lutym i na początku marca 2012r. . W tym czasie żywiła go, opiekowała się nim , gdy był chory , kupowała leki , wynajmowała opiekunki , dała mu również pieniądze w kwocie 50 euro na bilet do M. . Pozwana w ten sposób chciała zrewanżować się mu za pomoc finansową. Gdy powód odjeżdżał zapewniał ją ,że jest jej wdzięczny i nic nie jest mu winna. Po kilku tygodniach powód wycofał się z tego porozumienia, po tym jak pozwana odmówiła mu i nie chciała fałszywie zeznawać w sprawie prowadzonej w M. . Pozwana zaprzecza ,iż jest mu cokolwiek winna.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Z. S. pożyczył pozwanej D. H. i jej konkubentowi S. W. (1) kwotę 500 euro , przesyłając w dniu 19.01.2012r. tą kwotę ze swojego konta bankowego w N. na konto bankowe pozwanej .

Strony nie zawarły umowy pożyczki na piśmie. W sprawie tej pożyczki powód umawiał się z pozwaną i jej konkubentem S. W. (1) telefonicznie. Telefonicznie uzgodnili ,że pożyczka zostanie zwrócona wiosną , do 30.04.2012r., gdy S.W. zacznie pracować i zarabiać . Pozwana potrzebowała tych pieniędzy na zapłacenie zaliczki dla adwokata, który miał być jej pełnomocnikiem w innej sprawie cywilnej .

(Dowód : potwierdzenie wpłaty gotówki w j. niemieckim z tłumaczeniem na j.polski k.10-11 , potwierdzenie przelewów w j. niemieckim z tłumaczeniem na j.polski k. 12-17 , kserokopia sms `a k.18 , przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 19 , kserokopia e- maila k. 20 , zeznania powoda k.66,85 verte , częściowo zeznania pozwanej k. 65-66 , 85-85 verte, zeznania S.W. k . 55)

Pozwana i S.W. nie zwrócili powodowi pożyczonej kwoty.

(Dowód : przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 19 , kserokopia e- maila k. 20 , zeznania powoda k.66,85 verte , zeznania pozwanej k. 65-66 , 85-85 verte, zeznania S.W. k . 55)

Powód na piśmie nie zwolnił ich z długu .

(Dowód : zeznania powoda k.66,85 verte , zeznania pozwanej k. 65-66 , 85-85 verte, zeznania S.W. k . 55)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości ,że powód w dniu 19.01.2012r. pożyczył pozwanej i jej konkubentowi S.W. kwotę 500 euro . Strony nie zawarły umowy na piśmie , lecz ustnie. Ustaliły przy tym ,że pieniądze zostaną zwrócone wiosną do 30.04.2012r. . Wynika to jednoznacznie z zeznań powoda i potwierdzających je przedłożonych przez powoda wiarygodnych dokumentów bankowych (k. 10-17).

Potwierdzają to również zeznania pozwanej i S.W.. W Sądzie twierdzili oni oraz świadek P. H. (syn pozwanej) , że to nie pozwana ,ale S.W. pożyczył przedmiotowe pieniądze od pozwanego , jednak w ocenie Sądu była to jedynie przybrana przez nich linia obrony w procesie.

Na fakt ,że pożyczkobiorcami byli oni oboje wskazują okoliczności ,iż pożyczona kwota został przelana na konto pozwanej , to pozwana wysłała powodowi sms `a z podziękowaniem -k. 18 i w piśmie z dnia 16.07.2012r. (k.20) , które było odpowiedzią na „Przedsądowe wezwanie do zapłaty” wyraźnie pisała ,że „ pod koniec stycznia znalazłam się w trudnej sytuacji finansowej (..) zwróciłam się o pomoc do pana S.” . Z zeznań S.W. niewątpliwie wynika ,że pomoc finansowa miała formę pożyczki , którą trzeba będzie zwrócić (k.55) . Pozwana zeznała , że pieniądze mieli zwrócić wiosną ,kiedy S. będzie miał pracę -k.65 verte oraz dalej , że „nie chcieliśmy oddać pieniędzy , bo pan S. podczas pobytu podkreślił , że nic nie chce za to ,że u nas jest ” k. 66. Nadto powódka przyznała ,że pieniądze były „na jej cel , tj.na adwokata w sprawie spadkowej ” –k. 85. Zatem w ocenie Sądu z tych wypowiedzi wynika ,że powód pożyczył 500 euro pozwanej oraz jej konkubentowi, a pieniądze miały zostać zwrócone wiosną do 30.04.2012r..

W myśl art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie z art. 720 § 2 k.c. umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Przepis art. 73 § 1 k.c. stanowi ,że jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej formę pisemną, czynność dokonana bez zachowania zastrzeżonej formy jest nieważna tylko wtedy, gdy ustawa przewiduje rygor nieważności.

Zgodnie z art. 74 § 1 k.c. zastrzeżenie formy pisemnej bez rygoru nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Przepisu tego nie stosuje się, gdy zachowanie formy pisemnej jest zastrzeżone jedynie dla wywołania określonych skutków czynności prawnej. §2 Jednakże mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma .

W przedmiotowej sprawie umowa z uwagi na wartość pożyczki powinna być stwierdzona pismem . Jednak forma pisemna jest tu formą przewidzianą jedynie dla celów dowodowych i jej niezachowanie nie skutkuje nieważnością umowy . Zatem umowa pożyczki w rozpatrywanej sprawie jest ważna i z powyższych rozważań wynika ,że strony jak i S.W. nie kwestionowały faktu zawarcia takiej umowy pożyczki . Nadto była ona uprawdopodobniona za pomocą pisma w postaci potwierdzenia wpłaty gotówki w j. niemieckim z tłumaczeniem na j.polski (k.10-11) , potwierdzeń przelewów w j. niemieckim z tłumaczeniem na j.polski (k. 12-17) , kserokopii sms`a (k.18) , przedsądowego wezwania do zapłaty (k. 19) i, kserokopii e- maila(k. 20).

Jednak z uwagi na brak formy pisemnej w zakresie odsetek i odmiennego stanowiska stron w tym zakresie (powód twierdził ,że zostały one uzgodnione na 18%, pozwana zaś ,że o odsetkach nie było w ogóle mowy) Sąd nie uznał , że pożyczona kwota 500 euro miała zostać zwrócona powodowi wraz z odsetkami umownymi w wysokości 18 % , tj. w kwocie 590 euro .

Pozwana zarzuciła, że powód mieszkał u niej przez trzy tygodnie . W tym czasie zapewniała mu ona wyżywienie, opiekę , troszczyła się o niego gdy był chory , odwiozła go na pociąg i dała 50 euro na bilet do M. . W związku z tym powód miał wielokrotnie zapewniać ją i mówić ,że nic mu nie jest winna. Powód zaprzecza wszystkim tym okolicznościom .

W sprawie przesłuchano szereg świadków , tj. P. H., W. K., B. T., M. W., D. Z., A. K. , D. K. , M. P. ,którzy mieli potwierdzić fakt ,iż powód mieszkał u pozwanej . Dla rozpatrzenia przedmiotowej sprawy okoliczność ta nie miała jednak żadnego znaczenia . Z tego powodu zeznania tych świadków , którzy o pożyczce nie mieli żadnej wiedzy, okazały się mało przydatne dla rozstrzygnięcia .

Odnośnie podniesionego przez pozwaną zarzutu ,że powód miał darować im dług , należy stwierdzić ,że zgodnie z art. 508 k.c. zobowiązanie wygasa, gdy wierzyciel zwalnia dłużnika z długu, a dłużnik zwolnienie przyjmuje.

Nie można jednak zapomnieć, że w/w umowa pożyczki dla celów dowodowych powinna być stwierdzona pismem .

Przepis art. 77 § 1 k.c. stanowi ,że uzupełnienie lub zmiana umowy wymaga zachowania takiej formy, jaką ustawa lub strony przewidziały w celu jej zawarcia. Zatem w rozpatrywanej sprawie zwolnienie z obowiązku zwrotu pożyczki powinno być również stwierdzone pismem dla celów dowodowych . Pozwana i S.W. podawali , że powód miał ich jedynie ustnie zapewniać , że nic mu nie są winni. Powód temu stanowczo zaprzecza. Zatem z uwagi na brzmienie wyżej cytowanych przepisów , z uwagi na brak formy pisemnej zwolnienia z długu, należy uznać, że to zwolnienie nie nastąpiło .

Zgodnie z art. 366 § 1 k.c. kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników). W oparciu o ten przepis powód mógł według własnego wyboru dochodzić zwrotu pożyczki od pozwanej D. M.-H. albo od S. W., albo jednocześnie od obojga z nich . Mógł złożyć powództwo jedynie przeciwko D. M. - H. i tak zrobił .

Przepis art. 358 § 1 k.c. stanowi ,że jeżeli przedmiotem zobowiązania jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej, dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe będące źródłem zobowiązania lub czynność prawna zastrzega spełnienie świadczenia w walucie obcej. Wartość waluty obcej określa się

według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia wymagalności roszczenia, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe lub czynność prawna stanowi inaczej. W razie zwłoki dłużnika wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia w walucie polskiej według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia, w którym zapłata jest dokonana (art. 358 § 1 k.c.). W przedmiotowej sprawie przedmiotem zobowiązania była kwota 500 euro . Powód wniósł jednak o zasądzenie mu kwoty 2.383,60 zł -odpowiadającej kwocie 590 euro według średniego kursu NBP na dzień 08.08.2012r. , który wynosił 4,04 zł . Zgodnie z 358 § 1 i 2 k.c. Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 2.086,05 zł - odpowiadającej równowartości 500 euro według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia wymagalności roszczenia , tj. dnia 1.05.2012r. Zgodnie z tabelą średnich kursów NBP w dniu 30.04.2012r. 1 euro warte było 4,1721 zł (w dniu 1.05.2012r. NBP nie ogłosił średnich kursów walut).

Rozstrzygnięcie w zakresie zapłaty odsetek oparto o przepisy art. 481 §1 i 2 k.c. , który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Natomiast w myśl art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Z zebranego materiału dowodowego wynika ,że pozwana powinna była zwrócić powodowi pożyczoną kwotę pieniędzy w terminie do dnia 30.04.2012r. .Zatem roszczenie stało się wymagalne w dniu 1.05.2012r. i od tego dnia do dnia zapłaty zasądzono na rzecz powoda od kwoty 2.086,05 zł odsetki ustawowe .

Powód domagał się zasądzenia kwoty 2.383,60 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 18 % od dnia 01.05.2012r. do dnia zapłaty . Ponieważ Sąd nie uwzględnił jego roszczenia w całości dalej idące powództwo oddalono.

Orzeczenie o kosztach procesu , Sąd oparł o treść art. 98§1 i 3 k.p.c. , zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) . Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Na poniesione przez powoda koszty procesu złożyły się : opłata sądowa w kwocie 120 zł, koszty wynagrodzenia dla pełnomocników w łącznej kwocie 1.816 zł (600 zł dla adw. J. K. oraz 400zł + 200 euro dla adw. A.M. P.) oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa powoda . Powód trzykrotnie stawiał się na rozprawę w sądzie (w dniach : 27.11.2012r., 18.12.2012r. i 29.01.2013r.) i w związku z tym poniósł koszty przyjazdu z miejsca zamieszkania w M. do G., ze Z. do L. i z powrotem oraz koszty noclegu w Polsce . Powód przedstawił związane z w/w kosztami bilety, faktury vat , paragony dot. kwot uiszczonych pełnomocnikom oraz dot. wymiany euro na złotówki i szczegółowo wyliczył poniesione koszty (k. 83) na łączną kwotę 5.322,32 zł . Sąd nie zasądził jednak wszystkich kosztów jakie powód poniósł w związku z dochodzonym roszczeniem. Pomniejszył kwotę 5.322,32 zł o 1756,12 zł (tj. poniesione przez powoda koszty przed wytoczeniem powództwa) i 180,40 zł (tj. koszty biletu kolejowego na powrót do M. w dniu 9.08.2012r.) , gdyż koszty te nie wiązały się z nakazaniem przez sąd osobistym stawiennictwa powoda i nie były wynagrodzeniem adwokata reprezentującego powoda w przedmiotowym procesie . Wysokość wynagrodzenia , które powód zapłacił pełnomocnikom adw. J. K. i adw. A.M. P. nie przekraczała stawek ustalonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej z urzędu .